

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Banaś

Protokolant: sekr. sąd. Anna Komaniecka – Ptasznik

przy udziale prokuratora Dawida Szydłowskiego

po rozpoznaniu dnia 7.02.2017 roku

sprawy

M. K. (1), ur. (...) w S., syna H. i E. z domu O.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 20 lipca 2014 roku w S., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) oraz w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwa podobne, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia sprzed wejścia do kamienicy dwóch krat o łącznej wartości strat 400 zł na szkodę R. S. oraz sprzed wejścia do budynku przy ul. (...) dwóch krat o łącznej wartości strat 600 zł na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

II. w dniu 23 lipca 2014 roku w S., przy Placu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwa podobne w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru górskiego marki H. (...) o nr seryjnych (...), o wartości 450 zł, działając na szkodę M. K. (2),

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

III. w dniu 21 lipca 2014 roku w S., przy ul. (...) w Komisariacie Policji S. — Śródmieście, dokonał podrobienia dokumentów w postaci: „Protokołu zatrzymania osoby”, „Pouczenia o uprawnieniach zatrzymanego w postępowaniu karnym”, poprzez naniesienie podpisów R. R. w miejscach przeznaczonych do podpisu zatrzymanego, podając fałszywe dane, a także w tym samym dniu w S., przy ul. (...) w PDOZ, dokonał podrobienia dokumentu w postaci: „Kwit depozytowy nr (...)”, poprzez naniesienie podpisu R. R. w miejscu przeznaczonym do podpisu osoby, której odebrano depozyt, podając fałszywe dane oraz w dniu 22 lipca 2014 roku w S., przy ul. (...) w Komisariacie Policji (...), dokonał podrobienia dokumentów w postaci: „Postanowień o przedstawieniu zarzutów”, „Pouczenia o uprawnieniach i obowiązkach podejrzanego”, „Protokołu przesłuchania podejrzanego”, „Załącznika do protokołu przesłuchania podejrzanego”, „Wezwania” poprzez naniesienie podpisów R. R. w miejscach przeznaczonych do podpisu podejrzanego podając fałszywe dane,

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

IV. w dniach 4 – 5 czerwca 2014 roku w S., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności, dokonał włamania do kiosku (...) S.A., poprzez podważenie drzwiczek gabloty, a następnie kradzieży prasy o wartości strat 1819,96zł na szkodę (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

I. Oskarżonego M. K. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzuconych mu w pkt I, III i IV czynów i za to:

- na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza mu za czyn I karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- ustalając, że w ramach czynu III oskarżony dodatkowo podrobił podpis R. R. na kopii protokołu zatrzymania osoby z dnia 21 lipca 2014 roku oraz przyjmując w miejsce sformułowania „Postanowień o przedstawieniu zarzutów”, sformułowanie „Postanowienia o przedstawieniu zarzutów”, na podstawie 270 § 1 kk wymierza mu za ten czyn karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierza mu za czyn IV karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

III. Kwalifikując czyn zarzucony oskarżonemu w pkt II jako wykroczenie z art. 119 § 1 kw, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 45 § 1 kw, postępowanie karne wobec oskarżonego o ten czyn umarza.

IV. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem naprawienia szkody wyrządzonej czynem IV.

V. Na podstawie art. 44 § 1 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa, poprzez pozostawienie w aktach sprawy, dokumentów w postaci: „Protokołu zatrzymania osoby” (k. 8), kopii „Protokołu zatrzymania osoby” (k. 160), „Pouczenia o uprawnieniach zatrzymanego w postępowaniu karnym” (k. 9), „Postanowienia o przedstawieniu zarzutów” (k. 24), „Pouczenia o uprawnieniach i obowiązkach podejrzanego” (k. 25), „Protokołu przesłuchania podejrzanego” (k. 26 – 27), „Załącznika do protokołu przesłuchania podejrzanego” (k. 28) oraz „Wezwania” (k. 30).

VI. Na podstawie art. 230 § 2 kpk zwraca oskarżonemu dokumenty przechowywane na karcie 160 akt sprawy, za wyjątkiem kopii protokołu zatrzymania osoby R. R. z dnia 21 lipca 2014 roku oraz kopii protokołu doprowadzenia P. S. (1) w celu wytrzeźwienia z dnia 21 lipca 2014 roku.

VII. Na podstawie art. 231 § 1 kpk składa do depozytu sądowego dokument w postaci kopii protokołu doprowadzenia P. S. (1) w celu wytrzeźwienia z dnia 21 lipca 2014 roku, przechowywany na karcie 160 akt sprawy.

VIII. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20.07.2014 roku, godz. 23.20 do dnia 22.07.2014 roku, godz. 12.15 oraz od dnia 23.07.2014 roku, godz. 22.20 do dnia 24.07.2014 roku, godz. 11.36, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

IX. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia opłaty i pozostałych kosztów procesu.

X. Kosztami procesu w części umarzającej postępowanie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV K 757/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 20 lipca 2014 roku, około godziny 22:30, M. K. (1) z P. S. (1), wracali ze sklepu monopolowego przy ul. (...), do którego udali się wcześniej celem zakupu piwa. Byli wówczas pod wpływem alkoholu. Mężczyźni szli w kierunku O., nad Z. K., celem wypicia alkoholu. Po drodze, przed budynkami przy ul. (...), zobaczyli cztery kratki chodnikowe, które postanowili zabrać. Mężczyźni zabrali najpierw dwie z tych kratki i zanieśli je na filar(...) chcąc je schować, z zamiarem późniejszego oddania ich do skupu złomu. Następnie wrócili po dwie pozostałe kratki. Kiedy znajdowali się na przejściu dla pieszych przy ul. (...), zatrzymali ich funkcjonariusze Policji J. K. i J. D.. Wylegitymowany M. K. (1) przedstawił się jako R. R..

Dowód:

- protokół doprowadzenia w celu wytrzeźwienia M. K. (1), podającego się za R. R., k. 2
- protokół doprowadzenia w celu wytrzeźwienia P. S. (1), k. 3
- protokół zatrzymania P. S. (1), k. 6
- protokół zatrzymania M. K. (1), podającego się za R. R., k. 8
- w części wyjaśnienia M. K. (1), k. 26-27
- w części wyjaśnienia P. S. (1), k. 33-34, 210-211
- zeznania J. D., k. 198

Zaboru krat sprzed wejścia do kamienicy przy ul. (...), o łącznej wartości strat 400 złotych, mężczyźni dokonali na szkodę R. S. oraz sprzed wejścia do budynku przy ul. (...), o łącznej wartości strat 600 złotych – na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej, przy ul. (...) w S.. Kraty zostały zwrócone właścicielom.

Dowód:

- zeznania J. D., k. 198
- zawiadomienie o wykroczeniu, k. 11
- zeznania R. S., k. 10
- zeznania M. K. (3), k. 18
- pokwitowanie odbioru, k. 19

W nocy z 4 na 5 czerwca 2014 roku, o bliżej nieokreślonej godzinie, M. K. (1) wraz z P. S. (1) udali się na ul. (...) w S., gdzie znajdował się kiosk (...) S.A. Poprzez podważenie drzwiczek gabloty oraz włożenie ręki między szyby kiosku dostali się do wnętrza i wyciągnęli z gabloty czasopisma, książki i albumy, których łączna wartość rynkowa wynosiła 1819,96 złotych. Następnie przedmioty te sprzedali oraz rozdali bliżej nieokreślonym osobom. Wartość zabranych artykułów prasowych oceniona została przez pracownika pokrzywdzonego, podczas przeprowadzonej inwentaryzacji. Kradzież prasy dokonali na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W..

Dowód:

- zeznania D. Z. (1), k. 141, 285 akt IV K 82/15
- w części wyjaśnienia P. S. (1), k. 86, 210-211, 275 akt IV K 82/15
- pismo (...) S.A z dnia 27 czerwca 2014 roku wraz z załącznikami k. 154-156

- wyliczenie strat, k. 270 akt IV K 82/15
- raporty, k. 272-273 akt IV K 82/15

P. S. (1) w związku z opisanymi zdarzeniami został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 13 października 2015 roku, w sprawie IV K 82/15, przy czym w zakresie czynu na szkodę pokrzywdzonego (...) S.A., przy przyjęciu wypadku mniejszej wagi z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk. Wskazany wyrokiem został zobowiązany do naprawienia szkody na rzecz tego pokrzywdzonego w kwocie 1022,45 złotych. Decyzją z dnia 5 listopada 2014 roku ubezpieczyciel pokrzywdzonego przyznał na rzecz (...) S.A. odszkodowanie w kwocie 797,51 złotych, po potrąceniu franszyzy redukcyjnej w kwocie 300 złotych.

Dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 13 października 2015 roku k. 288 akt IV K 82/15
- pismo pełnomocnika pokrzywdzonego z dnia 25 czerwca 2015 roku z załącznikami, dotyczące naprawienia szkody, k. 265-274 akt IV K 82/15

M. K. (1) ma 30 lat, jest wykształcenia podstawowego, bez zawodu wyuczonego, kawaler, bez dzieci. Nie ma majątku, na dzień 25 lipca 2014 roku utrzymywał się z dorywczych prac na budowie, za które miesięcznie otrzymywał wynagrodzenie w granicach 1500 – 2000 złotych. Był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, między innymi wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 14 czerwca 2011 roku, w sprawie akt II K 542/05, obejmującym wyroki Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie: z dnia 25 listopada 2009 roku, w sprawie V K 430/09, za ciąg przestępstw z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz z dnia 19 sierpnia 2010 roku, w sprawie V K 456/09, za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, ze które na mocy wymienionego wyroku łącznego wymierzono karę łączną 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 31 marca 2009 roku do dnia 29 czerwca 2013 roku. Oskarżony do dnia 4 marca 2017 roku odbywał karę 1 roku pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 13 sierpnia 2015 roku, w sprawie VII K 587/14, za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Dowód:

- załącznik do protokołu przesłuchania, k. 45, 79, 261
- dane osobopoznawcze, k. 44, 78, 262
- wyjaśnienia M. K. (1), k. 42
- zawiadomienie o zatrzymaniu, k. 250
- informacja o oskarżonym z Krajowego Rejestru Karnego, k. 285-286
- odpisy wyroków, k. 103 – 106
- informacja z N.-Sad, k. 297

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego w dniu 22 lipca 2014 roku M. K. (1) przyznał się do pierwszego z zarzucanych mu czynów, tj. do czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk. Wyjaśnił, iż nie miał świadomości, że kradnie czyjaś własność oraz że nie zabrał tych krat spod budynków przy ul. (...), bo te leżały w trawie za przystankiem tramwajowym (k. 26 – 27). W dniu 25 lipca 2014 roku ponownie przyznał się do zmienionego zarzutu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i odmówił w tym zakresie dalszych wyjaśnień (k. 42 – 43). W dniu 29 czerwca

2016 roku ponownie przyznał się do czynu pierwszego, natomiast nie przyznał się do czwartego z zarzucanych mu czynów, tj. do czynu z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i odmówił składania wyjaśnień (k. 259).

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o wyjaśnienia M. K. (1) i P. S. (1), które w części są wiarygodne, a następnie o korespondujące z nimi zeznania świadków i wymienione wyżej dokumenty.

Oceniając w pierwszej kolejności wyjaśnienia oskarżonego w zakresie pierwszego z zarzucanych mu czynów, tj. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, są prawdziwe w części w jakiej przyznaje się do jego popełnienia. Okoliczności przytoczone przez oskarżonego pokrywają się z wyjaśnieniami P. S. (1), a także z relacją funkcjonariuszki Policji J. D., która razem z J. K. dokonała zatrzymania mężczyzn. Zresztą trudno wymienionym byłoby polemizować z bezspornymi faktami, skoro zostali ujęci w trakcie dokonywania czynu zabronionego. Ich relacje potwierdził również R. S. i M. K. (3). Pomimo, że świadkowie nie byli naoczni obserwatorami zaboru rzeczy, przyznali jednak fakt i zakres kradzieży. Jednocześnie wskazywali, gdzie kraty były zamontowane, wykluczając, żeby zostały zdemontowane wcześniej. W związku z tym nieprawdziwe są tylko twierdzenia M. K. (1) i P. S. (1), że kraty zabrali zza przystanku tramwajowego. Niemniej nawet takie ustalenie nie eskulpowałoby oskarżonego w zakresie zaboru czyjeś mienia.

Sąd mając na uwadze powyższe uznał, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 278 § 1 kk, tj. kradzieży. Jednocześnie w związku z wcześniejszym postanowieniem zaboru wszystkich krat, działał w warunkach czynu ciągłego z art. 12 kk. Realizując ten czyn oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa. Był bowiem skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 14 czerwca 2011 roku, w sprawie akt II K 542/05, obejmującym wyroki Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie: z dnia 25 listopada 2009 roku, w sprawie V K 430/09, za ciąg przestępstw z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz z dnia 19 sierpnia 2010 roku, w sprawie V K 456/09, za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, ze które na mocy wymienionego wyroku łącznego wymierzono karę łączną 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 31 marca 2009 roku do dnia 29 czerwca 2013 roku. Mając na względzie datę przypisanego oskarżonemu czynu stwierdzić trzeba, że popełnił go w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary. Czyn ten jest zarazem przestępstwem podobnym w rozumieniu art. 115 § 3 kk do przestępstwa, za które był skazany. Zatem należało jego zachowanie dodatkowo zakwalifikować z art. 64 § 1 kk.

W ocenie sądu oskarżony dopuścił się również czwartego z zarzucanych mu czynów, tj. na szkodę pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w W.. Pomimo, że kwestionował swoje sprawstwo, zasadnicze w tym zakresie wyjaśnienia złożył P. S. (1), a mianowicie te w których przyznał się do popełnienia kradzieży z włamaniem wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1).

Analizując wszystkie depozycje P. S. (1) Sąd miał na względzie ugruntowany pogląd orzecznictwa, w tym wielokrotnie wyrażany przez Sąd Najwyższy, że pomówienia osoby mogącej stanąć pod zarzutem powiązanego przestępstwa, nawet odwołane, mogą być dowodem winy, jeżeli spełniają odpowiednie warunki. Przede wszystkim należy je wnikliwie ocenić oraz zbadać, czy tego rodzaju pomówienie jest konsekwentne i stanowcze, czy jest zgodne z doświadczeniem życiowym oraz logiką wypadków, czy znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich i czy wreszcie pomawiający nie ma interesu osobistego lub procesowego w obciążaniu oskarżonego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15.02.1985 roku, IVKR 25/85, OSNKG 1985/11-12/103, z dnia 11.09.1984 roku, IVKR 141/84, OSNKG 1985/6/85, z dnia 19.06.1984 roku, IKR 51/84, OSNKG 1985/5/74, z dnia 04.05.1984 roku, IVKR 106/84, OSNKG 1985/2/24 i inne).

P. S. (1) w części swoich wyjaśnień opisał wiarygodnie w jaki sposób, działając wspólnie z oskarżonym M. K. (1), dokonał kradzieży z włamaniem do kiosku oraz jakie przedmioty zostały skradzione. Sąd dał więc wiarę pierwszym jego relacjom, w których wyjaśniając w sprawie innego czynu, spontanicznie przyznał się do tej kradzieży. Oceniając te jego twierdzenia należy właśnie podkreślić, że w dniu 29 lipca 2014 roku był przesłuchiwany w związku z kradzieżą roweru na szkodę M. K. (2), a dodatkowo opisał zdarzenie zaistniałe w nocy z 4 na 5 czerwca 2014 roku. Trudno bowiem inaczej

traktować jego wyjaśnienia zapoczątkowane oświadczeniem, że chce dobrowolnie i bez przymusu przyznać się również do kradzieży do kiosku (...), a następnie relację – w ramach której – prawidłowo sytuuje datę zdarzenia, miejsce i sposób działania (vide k. 86). Odnotowując, że P. S. (1) w zakresie tego zdarzenia ewoluował w toku postępowania przygotowawczego (vide k. 210 – 211), ostatecznie twierdząc, w tym przed sądem w sprawie IV K 82/15 (vide k. 275 akt IV k 82/15), że kradzieży dopuścił się sam M. K. (1), należy uznać, że przyjął taką linię obrony, zresztą również wykluczoną przez sąd we własnej sprawie. Nie potwierdziła się bowiem sugestia P. S. (1), że zmusił go przesłuchujący do tej treści wyjaśnień. Stanowczo wykluczył to przesłuchujący w dniu 29 lipca 2014 roku podejrzanego funkcjonariusz Policji M. K. (4) (vide k. 284 akt IV K 82/15). Pomijając nawet, że działając w ten sposób funkcjonariusz naraziłby się na odpowiedzialność karną, trudno uwierzyć, że wymusił na przesłuchiwanym dość precyzyjną relację innego zdarzenia, co istotne w której miał brać również udział dobry znajomy P. S. (1). Doświadczenie życiowe, logika zdarzeń, uczy, że przede wszystkim pierwsze wypowiedzi są najbardziej wiarygodne, tym bardziej, jeżeli zostały przedstawione niejako „przy okazji” innego zdarzenia. Wątpliwe jest bowiem, że inna osoba niż uczestnik kradzieży mogła znać jej szczegółowe okoliczności, tym bardziej, że ta odbyła się blisko miesiąc przed złożeniem wyjaśnień przez P. S. (1), dodatkowo w porze nocnej, bez nagłośnienia jej w mediach, stąd wymieniony musiał brać w niej udział. Dodatkowo przez całe postępowanie utrzymywał konsekwentnie, że uczestniczył w niej M. K. (1). Nawet więc zmienność jego relacji nie dyskwalifikowała przyjętych przez Sąd ustaleń nie tylko w sprawie IV K 82/15, ale też w niniejszej. P. S. (1) nie pozostawał w konflikcie z M. K. (1), nie miał też interesu procesowego wskazywania na niego, bo pomijając, że pierwszy raz zrobił to będąc przesłuchanym w sprawie innego zarzutu, ostatecznie został za ten czyn skazany. Pozostałe okoliczności tej kradzieży Sąd ustalił w oparciu o zeznania D. Z. (2), natomiast rodzaj zabranego towaru, na podstawie protokołu inwentaryzacji z karty 156, wycienienia strat z karty 270 akt IV K 82/15 oraz raportów z karty 272 – 273 akt IV K 82/15. Bez wątplenia w placówce takiej jak kiosk (...)cały towar jest inwentaryzowany, stąd było możliwe ustalenie co zostało zabrane.

Sąd mając na uwadze tę ocenę uznał, że oskarżony, działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2), dopuścił się czynu z art. 279 § 1 kk, tj. kradzieży z włamaniem. Przełamał bowiem zabezpieczenia placówki pokrzywdzonego, a następnie z jej wnętrza zabrał przedmioty, z którymi postąpił jak właściciel. W tym przypadku również uwzględnił, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa, przy czym typu kwalifikowanego. Będąc bowiem skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk, opisanych wcześniej, odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo kradzieży z włamaniem. Zatem kwalifikację jego zachowania należało uzupełnić o art. 64 § 2 kk. Jednocześnie sąd odmiennie niż w sprawie IV K 82/15 przyjął, że rozważane zachowanie stanowi podstawowy typ przestępstwa kradzieży, a nie wypadek mniejszej wagi z art. 283 kk. Za taką kwalifikacją nie przemawia sposób działania, motywacja oskarżonego oraz wyklucza ją przede wszystkim wartość zabranego mienia.

Przesłanką konieczną do przypisania sprawcy odpowiedzialności za popełnione przestępstwo jest wykazanie też winy. Oskarżony będąc osobą dorosłą, w pełni sił tak fizycznych, jak i umysłowych, mógł zachować się w sposób odmienny, zgodny z prawem i nie naruszający norm prawnych. W świadomości przeciętnego dorosłego człowieka znajduje się bowiem podstawowa wiedza, że opisane w sentencji wyroku zachowania są niezgodne z obowiązującym porządkiem prawnym. Zupełnie niewiarygodne jest więc tłumaczenie oskarżonego, że nie wiedział, iż kradnie czyjąś własność. W konsekwencji stopień jego winy w zakresie rozważanych przestępstw należy ocenić jako stosunkowo wysoki.

Kolejną okolicznością obciążającą oskarżonego jest stopień społecznej szkodliwości tych przestępstw. Uwzględniając do jego oceny kryteria z art. 115 § 2 kk, w tym okoliczności przedmiotowo – podmiotowe czynu, a mianowicie – z jednej strony w/w sposób działania, ale też motywację wynikającą z chęci szybkiego zarobku, należy przyjąć, że ów stopień był stosunkowo wysoki. Tak gradując jego wartość sąd podzielił również dotychczasową linię orzeczniczą sądów karnych, że przestępstwa kradzieży, w tym z włamaniem, cechuje podwyższony stopień społecznej szkodliwości. W przypadku oskarżonego stopień społecznej szkodliwości potęguje też nagminność tego typu przestępstw na tutejszym terenie. Oskarżony, bez wątplenia mając tego świadomość, przyłączył się kolejny raz do tego typu zachowań zabronionych, które swoją masowością stanowią poważne zagrożenie ładu społecznego, co też stanowi okoliczność go obciążającą

(por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4.07.2001 roku, w sprawie II Aka 106/01, opubl. Prok. i Pr. 2002/4/17; tezę 2 wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3.04.1997 roku, w sprawie III KKN 196/96, opubl. OSNKW 1997/7-8/59).

Do okoliczności obciążających oskarżonego zaliczył też działanie w warunkach powrotu do przestępstwa oraz wcześniejszą karalność, którą w przypadku M. K. (1) ocenić należy szczególnie negatywnie. Oskarżony był karany pięciokrotnie, przy czym zawsze za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym kwalifikowane z art. 280 § 1 kk i art. 279 § 1 kk, ostatnio dnia 13 sierpnia 2015 roku, w sprawie VII K 587/14, również za kradzież (vide k. 285 – 286). Dodatkowo był już dwukrotnie uprzednio skazany w warunkach powrotu do przestępstwa, a żadne ze skazań nie odniosło resocjalizacyjnego rezultatu.

Za jedyną okolicznością łagodzącą Sąd uznał przyznanie się do popełnienia przestępstwa pierwszego oraz trzeciego.

W tych okolicznościach sprawy, mając możliwość orzec karę pozbawienia wolności wobec oskarżonego M. K. (1) w przedziale od 3 miesięcy do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn pierwszy, od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności za czyn trzeci oraz od powyżej roku do 15 lat pozbawienia wolności za czyn czwarty, wymierzył mu odpowiednio karę 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn pierwszy, karę 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn trzeci oraz karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn czwarty.

Następnie, zgodnie z art. 85 § 1 kk oraz art. 86 § 1 kk, będąc zobligowanym orzec karę łączną w przedziale od 1 roku i 6 miesięcy do 3 lat pozbawienia wolności, we wskazanych okolicznościach sprawy wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, zgodnie z zasadą częściowej kumulacji kar. Przestępstwa, które analizował w pkt I i II są powiązane czasowo, niemniej różnorodnej, natomiast w pkt IV zostało popełnione w innym czasie, a jednocześnie stanowi kwalifikowany typ przestępstwa kradzieży.

Mając możliwość bezpośredniego kontaktu z oskarżonym uznał, że jego kolejna resocjalizacja może nastąpić jedynie w warunkach pozbawienia wolności, gdyż każda inna kara byłaby przez nich poczytana jako wyraz własnej bezkarności. W ocenie Sądu tak wymierzona kara zrealizuje również cele w zakresie prewencji indywidualnej i przede wszystkim generalnej. Sprzyjać będzie właściwemu kształtowaniu się świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na umocnienie się przekonania, że popełnianie kolejnych przestępstw nie uchodzi bezkarnie i nie popłaca, a wręcz przeciwnie spotyka się ze sprawiedliwą i większą represją karną. Przede wszystkim umożliwi jednak próbę wychowania oskarżonego, wpojenia mu podstawowych norm społecznych, poszanowania dla cudzego mienia i konieczności przestrzegania porządku prawnego.

Na podstawie art. 46 § 1 kk, uwzględniając wniosek pokrzywdzonego z dnia 9 grudnia 2016 roku (k. 289), orzekł obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem czwartym na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. w kwocie 300 złotych. Wysokość szkody należnej pokrzywdzonemu wyliczył w ten sposób, że wartość zabranych artykułów w kwocie 1819,96 złotych pomniejszył o podatek VAT, uzyskując kwotę 1097,51 złotych, a następnie odliczył kwotę 797,51 złotych, stanowiącą wypłacone przez ubezpieczyciela pokrzywdzonego odszkodowanie, pomniejszone o franszyzę redukcyjną. W konsekwencji aktualną szkodą pokrzywdzonego jest niewypłacona kwoty franszyzy redukcyjnej. Odliczając podatek VAT, stosując na podstawie art. 46 § 1 kk, art. 361 kc (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.05.2012 roku, IV KK 365/11, Lex 1215334), odmiennie niż Sąd w sprawie IV K 82/15, miał na względzie jednolite orzecznictwo sądowe, zgodnie z którym wysokość szkody nie obejmuje podatku VAT mieszczącego się w cenie w zakresie, w jakim pokrzywdzony może obniżyć należny od niego podatek od towarów i usług o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu danego towaru lub usługi (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16.10.1998 roku, III CZP 42/98, OSNC 1999, Nr 4, poz. 69, z dnia 22.04.1997 roku, III CZP 14/97, OSNC 1997, Nr 8, poz. 103). Odszkodowanie powinno bowiem ściśle odpowiadać wysokości szkody, innymi słowy nie powinno być niższe od wysokości szkody, tak że nie rekompensuje całej szkody, ale i nie powinno być od niej wyższe i stanowić źródła bezpodstawnego wzbogacenia pokrzywdzonego. Zgodnie bowiem z art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 11.03.20104 roku o podatku od towaru i usług (tekst jednolity Dz. U. z 2011 roku, poz. 1054 ze zm.), w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podatnikowi, o którym mowa w art. 15, przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego. Stosownie natomiast do art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 roku

o cenach (Dz. U. z 2001 r. Nr 97, poz. 1050) za cenę uważa się wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę; w cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu podatkiem od towarów i usług oraz podatkiem akcyzowym. Nabywca towaru bądź usługi opodatkowanych podatkiem VAT obowiązany jest zatem zapłacić zbywcy tak określoną należność, której elementem jest podatek VAT. Należność ta z punktu widzenia nabywcy stanowi cenę towaru (usługi). Miernikiem wysokości szkody jest więc tak określona jej cena, którą należy odróżnić, od wysokości odszkodowania. Podatek jest następnie odprowadzany do Skarbu Państwa, więc nie stanowi wartości należnej pokrzywdzonemu.

Zasadą powołanej ustawy jest, że w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podatnikowi przysługuje prawo do obniżenia podatku należnego o kwotę podatku naliczonego. W pewnych sytuacjach podatnik jest zobowiązany dokonać korekty podatku naliczonego (np. gdy powinien odliczyć mniej lub więcej podatku naliczonego, niż faktycznie odliczył). W szczególności podatnik, zgodnie z art. 91 powołanej ustawy, musi dokonać korekty podatku naliczonego, jeżeli w trakcie okresu korekty zmianie ulegnie przeznaczenie towarów, miał prawo obniżyć podatek należny o całą kwotę podatku naliczonego od zakupionych towarów i dokonał takiego odliczenia, albo nie miał tego prawa, a następnie je nabył i mógł obniżyć podatek należny o kwotę podatku naliczonego od zakupionego towaru, towary i usługi nabyte do wytworzenia środka trwałego zostały zbyte lub zmieniono ich przeznaczenie przed oddaniem tego środka do użytkowania. W związku z tym należało rozważyć, czy szkoda pokrzywdzonego nie ulegnie zwiększeniu w przypadku korekty prowadzącej do dopłaty podatku VAT.

Kradzież towaru nie jest więc wymieniona jako okoliczność powodująca powstanie obowiązku dokonania korekty podatku naliczonego. W chwili zakupu towaru jego przeznaczenie jest związane ze sprzedażą opodatkowaną (towar został zakupiony z zamiarem dalszej odsprzedaży). Otrzymując fakturę dokumentującą taki zakup, podatnik, w tym przypadku (...) S.A. z siedzibą w W., miał pełne prawo do odliczenia podatku naliczonego wynikającego z faktury. Późniejsze zdarzenie, jakim była kradzież towaru przeznaczonego pierwotnie do sprzedaży, nie rodzi obowiązku dokonania korekty podatku naliczonego, który wcześniej został odliczony. W momencie zakupu towaru i odliczania podatku naliczonego podatnik nie mógł przecież przewidzieć, że towar ten zostanie mu skradziony i nie będzie mógł być odsprzedany. Nie doszło również do zmiany przeznaczenia towaru, bo zaszło zdarzenie, na które podatnik nie miał wpływu. Pomimo jednak, że podatnik w żaden sposób nie rozporządzał tym towarem, faktycznie nastąpiła zmiana jego przeznaczenia. Dodatkowo na poparcie tezy, że podatnik nie ma obowiązku skorygowania podatku naliczonego w przypadku kradzieży towarów, należy przytoczyć treść art. 20 ust. 1 lit. b) VI Dyrektywy Rady UE. Zgodnie z tym przepisem korekty podatku naliczonego nie dokonuje się w potwierdzonych przypadkach zniszczenia, utraty lub kradzieży majątku, z zastrzeżeniem, że państwa członkowskie mogą nałożyć na podatnika obowiązek dokonania korekty w przypadku kradzieży, czego polskie przepisy, o czym mowa wyżej, nie przewidują.

Ponadto aktualna treść art. 46 § 1 kk, która nie tylko poprzez przyzmat art. 4 § 1 kk jest korzystna dla oskarżonego, nakazuje stosować przepisy prawa cywilnego wprost, stąd nie ma wątpliwości, istniejących na tle poprzednio obowiązującej treści przepisu, czy należy odszkodowanie pomniejszyć w sposób wskazany wyżej o wartość podatku VAT.

Na podstawie art. 44 § 1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa, poprzez pozostawienie w aktach sprawy, dokumentów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa w postaci: „Protokołu zatrzymania osoby” (k. 8), kopii „Protokołu zatrzymania osoby (k. 160), „Pouczenia o uprawnieniach zatrzymanego w postępowaniu karnym (k. 9), Postanowienia o przedstawieniu zarzutów” (k. 24), „Pouczenia o uprawnieniach i obowiązkach podejrzanego” (k. 25), „Protokołu przesłuchania podejrzanego” (k. 26-27), „Załącznik do protokołu przesłuchania podejrzanego” (k. 28) oraz „Wezwania” (k. 30).

Na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił oskarżonemu dokumenty przechowywane na karcie 160 akt sprawy, za wyjątkiem kopii protokołu zatrzymania osoby R. R. z dnia 21 lipca 2014 roku oraz kopii protokołu doprowadzenia P. S. (1) w celu wytrzeźwienia z dnia 21 lipca 2014 roku.

Na podstawie art. 231 § 1 kpk, złożył do depozytu sądowego dokument w postaci kopii protokołu doprowadzenia P. S. (1) w celu wytrzeźwienia z dnia 21 lipca 2014 roku, przechowywany na karcie 160 akt sprawy, uwzględniając, że wymieniony nie żyje i nie ustalono komu zwrócić przedmiotowy dokument.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20.07.2014 roku, godz. 23.20 do dnia 22.07.2014 roku, godz. 12.15 oraz od dnia 23.07.2014 roku, godz. 22.20 do dnia 24.07.2014 roku, godz. 11.36, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

W sprawie ustalono, że M. K. (1) jest osobą bez dochodów, nie posiadającą majątku, a w chwili orzekania przebywającą w izolacji, dlatego też, na podstawie art. 624 § 1 kpk, sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych, w tym na podstawie art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty. Obciążenie oskarżonego kosztami procesu byłoby zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację materialną, poza tym niemożliwe do wyegzekwowania.

Wobec wniosku o uzasadnienie wyroku w części odnoszącej się do czynów I i IV, sąd w trybie art. 423 § 1a kpk ograniczył zakres uzasadnienia przede wszystkim do tych części wyroku.